

ELSŐ FEJEZET

FRANNY

Senki sem akar reggel arra kelni, hogy kirúgták a munkahelyéről.

Miért is gondolnánk, miközben az első korty kávékat isszuk, hogy éppen ez az a nap, amikor bemegyünk a munkahelyünkre, végigfutjuk az e-mailjeinket, felvázoljuk, mit válaszolunk Melindának, a roppant kellemetlen ügyfélnek, és érkezik egy értesítés a Slackre, amelyben közlik, hogy várnak minket a tárgyalóban egy fontos beszélgetésre.

Senki még csak elképzelni sem tudja, hogy az imádott belsőépítészeti start-up cég, amelyhez egy masszív létszámnövelés során két évvel azelőtt csatlakozott, ahol a hűtő mindig tele van organikus, frissen préselt levekkel, ahol babzsákok várnak minden tárgyalóban, és heti rendszerességgel koktélpártit rendeznek a tetőterazon – kevesebb mint háromnegyed óra leforgása alatt kirúgja az alkalmazottai felét.

Senki még csak mérlegelni sem meri, hogy a vállalkozásra befolyó befektetői pénz, a kifogyhatatlannak tűnő cash hamis biztonságérzetet gerjeszthet, mert ugye a lehetőségek határa a csillagos ég, ezért a start-up huszonhat éves alapítója huszonzét főről hetvennégyre emeli

az alkalmazottak létszámát – miközben vásárol magának egy meggypiros Maseratit –, aztán ezzel a rengeteg pénzzel rosszul gazdálkodik a felső vezetés, és a pénz elfogy.

Én legalábbis semmi ilyesmit nem terveztem és nem képzeltem.

És tényleg: lehetetlennek tűnt, hogy ugyanazok az emberek, akik valaha izgatottan közölték, hogy számukra egyértelmű minden alkalmazottat évi négyhetes szabadságra küldeni – még a kezdőket is –, egy szép napon ott ülnek majd velem szemben a tarkabarka, század közepén tervezett modern székeken – az igazat megvallva, ilyen székeket sosem választanék egyetlen ügyfelemnek sem –, óriási starbucksos poharakkal a kezükben, és ezeket a szavakat ejtik ki a szájukon: „Sajnáljuk, Franny. Nagyra értékelünk mindent, amivel hozzájárultál a Spayce-hez. Azonban meg kell erősítenünk a digitális és a dizájnreszeleget. Még a marketingnél is jelentős megszorítások lesznek. Sajnos, ez a hátulütője, ha az ember a start-up szférában dolgozik. Te is tudod, hogy megy ez. Túl gyorsan növekedtünk, és most muszáj visszavennünk a tempóból.”

Pedig ha olyan cégnél dolgozol, amely ígérete szerint szétrobbantja a világot, lehet, hogy ez nem a világra, csupán a te életedre vonatkozik.

Elmaradt az előléptetés is, amit egy éven belül ígértek, pedig úgy tűnt, itt van már a sarkon túl. Ehelyett, különösebb teketória nélkül, kirúgtak, mégpedig reggel tíz óra előtt. Úgy éreztem, mintha cserben hagyott volna valaki, akitől azt vártam, hogy fél térdre ereszkedve megkéri a kezem.

Kábultan, könnyes szemmel baktattam vissza a hatalmas fehér munkaasztalhoz, amelyet közösen használtam hat másik dizájnerrel. Szorítást éreztem a mellkasomban, kezdett rám telepedni a pánik. Az agyamon hirtelen végeláthatatlan számsorok futottak végig.

Diákhitel.

Telefonszámla.

Kaja.

A százdolláros fekete-fehér kockás Vans, amelyre egy terápiás céllal végzett késő esti online vásárlás során bukkantam.

Bérleti díj.

A lakás bérleti díja New York-i mércével mérve kibíratónak számított, de a fizetésemből éppen csak ki tudtam fizetni, viszont azzal nyugtattam magam, hogy imádok ott lakni. Kicsike lakás volt, és olykor betévedt egy-két csótány is. De akkor is az én kis kuckóm volt.

És persze voltak nagyobb terveim is: például, hogy kiegyenlítem a hitelkártya-tartozásom, és végre helyrehozom azt a szarvashibát, amit a három évvel ezelőtt Miami-ban követtem el, amikor véletlenül egy vacsorán háromszáz dolláros bort rendeltem, és cikinek éreztem közölni a pincérrel, hogy tévedtem.

Az elkövetkező évre kitalált összes tervemet és megvalósítandó álmomat egy vision boardra* véstem fel, amit együtt készítettünk el a két legjobb barátnőmmel, Cleóval és Lolával még január elején egy csomó Russ &

* Az álomtábla, egy eszköz, amely segíti az elkészítőjét, hogy elérhető célokat tűzzön ki, és megvalósítsa régóta dédelgetett álmait (a ford.)

Daughterstól rendelt bagel felfalása után. Előléptetés a munkában, anyagi függetlenség, egy vintage fekete Chanel táska vajpuha bőrből és aranylánc fogantyúval. Persze azóta sincs Chanel táskám. Azt hiszem, hogy ezek az álomtablák száz százalékban szart sem érnek.

Doug, az IT-főnök komor ábrázattal a közös asztalunk körül körzött, látszott rajta, hogy kínosan érzi magát. Kiloggolt bennünket a gépeinkből, lecserélte a jelszavakat. Melinda soha nem kaphat választ tőlem a tűzpiros bársonykanapét illetően, amit a nappalijába tervezett, és én kutattam fel neki. Bár ha arra gondolok, hogy Melinda ott ül ingerülten a gépe előtt, és várja a válaszom, ez kifejezetten jobb kedvre derített ezen az amúgy elcseszett napon.

Az iroda közepén a pink kanapékon egy halom kartondoboz tornyosult. Ebben az irodában tartotta a dizájncsapat a reggeli megbeszéléseket. Megláttam Ramonát, a csendes introvertált kolléganőmet, aki hétvégként ember nagyságú papírmásé szobrokat alkotott a queensi műhelyében. Ramona szífogott, miközben pár dolgot az íróasztalról az egyik dobozba pakolt. Elkaptam a tekintetét.

– Annyira sajnálom – súgtam oda neki.

Ruhája ujjával letörölte a szemét, és könnyek között rám mosolygott.

– Még senkinek sem mondtam el, de terhes vagyok. Tátva maradt a szám.

– Te jó ég!

Ramona bólintott.

– És Chris... – Elcsuklott a hangja, ahogy kiejtette a barátja nevét. – Pont most mondott fel, hogy beiratkoz-

hasson egy nappali szakácstanfolyamra. Nagy szarban vagyunk.

A gyomrom összeszorult, amikor arra gondoltam, hogyan boldogulnak majd, ha megszületik a bébi.

– Annyira gáz ez az egész – mondtam. – A diákhitelem miatt már így is rémálmaim vannak. Most meg fogalmam sincs, hogyan fogom tovább fizetni.

A többiek nyomott hangon, suttogva beszélgettek körülöttem, de a pánik szinte tapintható volt. A cég alkalmazottainak többsége még nem volt harminc, és majdnem a fél társaság munka nélkül maradt, kiszolgáltatva New York munkaerőpiacának, ennek az átláthatatlan dzsungelnek. Igaz, kaptunk ilyen-olyan végkielégítést. Négy évig dolgoztam kitartóan egyetlen munkahelyen, amely bár nem mindig elégítette ki a kreativitásomat, de a fizetés jó volt, és jó fejekkel töltöttem el napi kilenc órát.

Mi fér egy negyvenszer negyven centis kartondobozba? Egy kocka formájú, kristályból készült díj „2018 legjobb dizájn start-upja” felirattal. Egy apró zöld teknősbéka-figura, amit az egyik kollégám, Raphael hozott ajándékba Mexikóból. Keanu Reeves bekeretezett fotója, amit valamelyik kollégám helyezett az asztalomra áprilisi tréfaként. A márkás rozsdamentes kulacs, amit a Föld napja alkalmából mindenki megkapott.

Tíz perc alatt bepakoltam a legutóbbi négy év dizájnkarrieremet, amely készen várt arra, hogy hazaszállítsam metróval.

Vintage, strasszkövekkel kirakott táskám az egyik vállamon, az ebédre hozott, tésztát tartalmazó, Spayce feliratú vászon bevásárlótáska a másikon. Megragadtam a kartondobozomat, gyorsan elköszöntem a többiektől,

és a lift felé vettem az irányt. A térdemmel megnyomtam a neonkék hívógombot.

Május közepén, az évszakhoz képest nagyon meleg volt New Yorkban, ez volt az egyike azoknak a furcsa időszakoknak, amikor a hőmérséklet tizenöt és harminc fok között mozgott. Csupán néhány órával korábban, reggel fél nyolckor egy kékeszöld lenge rövid ujjú ruha – legjobb barátnőm, Cleo csak úgy nevezte: „a menő zsákod” – és a fehér magas szárú Converse tornacipő tökéletesen megfelelő öltözéknek tűnt.

És ebben a nyárias cuccban – miután három háztömbnyit caplattam keresztül a Times Square-en, úgy, hogy a kezem tele volt csomagokkal – hamarosan ruhák és táskák izzadó gubancává váltam. A bennem fortyogó düh csak még csatakosabbá tette a hónaljamat, a hajamat pedig verejtékkel árasztotta el. Éreztem, hogy a jobb sarkamon vízholdyag kezd nőni.

Legalább egy órának tűnt, mire sikerült előbányásznom a táskámból a metrókártyámat, miközben a csípőmön egyensúlyoztam a dobozt, aztán beragadtam, amint próbáltam átküzdeni magam a nagy fém forgóajtón. Mire átvergődtem az átjárhatatlan falnak tűnő embereken – akik még délelőtt is rohantak a munkába, trappoltak lefelé a lépcsőn –, ingerült, fortyogó csődtömegnek éreztem magam. Elindultam lefelé a 2/3-as belvárosi metró irányába, de szinte azonnal egy tábla üdvözölt: a BELVÁROSI METRÓ FELÚJÍTÁSI MUNKÁLATOK MIATT NEM ÜZEMEL.

Ami rosszul sülnetett el, az a mai nap során biztos, hogy rosszul sült el. Irányt változtattam, szitokszavakat dünnyögtem az orrom alatt, és elindultam a Q metró-

vonat felé. Ez legalább elvisz Brooklynig, aztán majd az Atlanticnél átszálok a 2/3-asra. Elég nagy szívás. Annyira, de annyira szerettem volna már végre hazaérni.

A számon keresztül vettem a levegőt, ugyanis ezzel a módszerrel szoktam kiküszöbölni a metró átható bűzét, amely nyomban elszabadul, ahogy gyönyörű szép bűdös városunkra leszáll a meleg. – Jaj, istenem! – motyogtam visszatartva a lélegzetem.

Azonban megzavart a csikorgó fékhang, ami jelezte, hogy a metrószerelvény megérkezett a belvárosi állomásra, ez pedig újabb lépcsőket jelentett lefelé. Egyszer mertem csak az orromon keresztül venni a levegőt – mindennek hűgyszaga volt –, majd rögtön kocogóüzemmódra váltottam, a kartondobozomban vidáman ugrándoztak a biszbaszok. Leszánguldottam a lépcsőn, és megláttam az ezüstösen villanó vonatot. Még bent állt az állomáson.

Csingiling. Mintha csak gúnyolódna rajtam, a vonat bejelentette, hogy az ajtók záródnak.

– Ne, ne, ne! – kiáltottam. Éppen akkor érkeztem a peronra, amikor az ajtók kegyesen másodszorra is kinyíltak. A szerelvényben félhomály volt, de az összefirkált ablakokon keresztül is láttam, hogy dugig van – egymáshoz nyomuló testek, kész szardíniásdoboz. Az ajtóban komplett emberbarrikád tornyosult.

– Elnézést – ziháltam, amint beprésemtem magam egy bevásárlókocsiba kapaszkodó idősebb nő és egy nagyon magas, nagyon sovány, csupa öltöny langaléta közé.

– Bocsánat. Köszönöm – motyogtam, ahogy oldalazva próbáltam elférni. Esélyem se volt meghúzni magam ezzel a hülye dobozzal a kezemben. De legalább

bent voltam a metrókocsiban, és még maradt körülöttem pár szabad milliméter. Végre hazafelé tartottam ebből a rémes reggeli szarságból.

Miután a vonat elindult, megkönnyebbülten felsóhajtottam, és az ajtónak támaszkodtam. Jobb kezemmel átfogtam a dobozom, miközben a ballal próbáltam elérni a táskám, hogy kiszedjem belőle a telefonom. Akartam írni Cleónak meg Lolának, és elújságotlni nekik a híreket. Amikor végre ujjaimmal megtapintottam a telefon műanyag tokját, egy erős rántást éreztem hátulról.

– Ez meg mi a fene? – motyogtam, és próbáltam megmozdulni. De nem tudtam. Mintha odatűztek volna a vonatajtóhoz, így biztosítva számomra a helyet. Előreléptem, ránehezdedve egy terhes nőre, aki egy lelógó fogódzkodóba kapaszkodott, hogy fel ne boruljon. *Miért nem adja át neki valaki a helyet?*, gondoltam, miközben bocsánatot kértem tőle, amiért nekidőltem. A gondolataim ide-oda cikáztak a terhes nő és a mozdulatlanságom lehetséges okai között. Ekkor egy furcsa hang ütötte meg a fülem.

Úgy hallottam, hátul reped a ruhám.

A szívem zakatolni kezdett a mellkasomban, miközben a saját ütemében mantrázta: „Te jó ég, te jó ég!”. A ruhámat – a gyönyörű zöldeskék selyemruhám, amit Brooklynban varrtak, egy kisebb vagyonba került, és a williamsburgi Alterben feszítettem benne – becsípte a vonatajtó, a rántástól végigrepedt a varrás mentén, a nyakamtól egészen a fenekemig. A „menő zsákból” menő rongy lett.

– Jézusom! – mondtam hangosan.

A New York-iak remekül, sőt, mesterien tudnak nem bámolni, de azonnal becserkézik azt, aki bemerészkedik

a személyes aurájukba. Szerencsétlenségemre, éppen ezt csináltam, amikor a szabad kezemmel idegesen próbáltam összefogni a ruhám hátulját. Először valakinek a karjába mélyesztettem a könyököm, mire egy ingerült sóhaj és egy vaze volt a válasz a deszkás sráctól.

– Bocsánat! – Előreléptem, hogy egyensúlyban maradjak, de rátapostam valakinek a lábára.

– Elnézést – sziszegte egy menő szabadidőruhába öltözött nő, és hátrahőkölt.

– Bocsánat! – vinnyogtam újra. Fájt mindkét karom. Átraktam a dobozt a bal kezembe, és amennyire csak lehetett, az ajtóhoz lapultam. Reménykedtem, hogy nyerek egy kis időt a következő megállóig. De miközben a fenekemnél szorítottam a textilt, a ruha elkezdett lecsúszni a vállamról.

Vajon képes az ember arra, hogy egyszerre nevéssen és sírjon? Csak mert miközben a szemem sarkában könnyek gyülekeztek, hirtelen elröhögtem magam. *Micsoda egy nap!*

– Minden oké? – kérdezte a terhes nő, őszinte aggodalommal az arcán.

– A ruhám – mutattam a hátam mögé, de ettől a mozdulattól a jobb vállamról teljesen lecsúszott a gönc.

– Jaj ne! – kapta rémülten a szájához a kezét.

– De bizony – feleltem, és a legalább egy oktávval magasabb hangom kezdődő pánikról árulkodott. – Nem elég, hogy totál el van cseszve ez az egész nap, most ráadásul mindjárt kinyílik az ajtó, és az egész peron a pucér hátsó felemet kezdi majd bámulni. – Elég volt pislognom egyet, az arcomon máris folyni kezdtek a könnyek. Az összes szörnyűség, ami velem történt, velük együtt

buggyant ki, ráadásul egy olyan helyen, amelynél nyilvánosabbat el sem tudtam volna képzelni.

Mielőtt megakadályozhattam volna, a terhes nő elkurjantotta magát.

– Van valakinél biztosítótű? – kérdezte a metróban utazók tömegét. Olyan hangosan harsogott, hogy még azok is hallották, akiknek füles volt a fülében. – Biztosítótű? Van valakinél?

Néhány ember elemelte a fejét a telefonjától, de csak egy röpke pillanatra. Egy lány NYU kapucnis pulcsiban, hatalmas konttyal a feje tetején szintén felkukkantott a telefonjából, és együttérzőn rám mosolygott. Egy idősebb nő matatni kezdett az óriási táskájában.

– Minden oké, jól vagyok – próbáltam megnyugtatni a terhest, holott egyáltalán nem voltam jól. Az ajtóhoz nyomtam a hátam, miközben a következő állomás felé zakatoltunk.

– Nézze csak, aranyom! – integetett az idősebb nő, miközben a terhes nő kinyújtotta felé a kezét. – Bár nem biztosítótű, de talán jó lesz.

A terhes nő hátralépett, és kinyitotta a tenyerét: egy kis hajcsat volt benne.

– Megpróbáljam összefogni ezzel a ruháját? – kérdezte szkeptikus arckifejezéssel. Ám mielőtt nemet mondhattam volna, nyugodt hang törte meg a metró zaját.

– Tessék!

A mellettem álló öltönyös langaléta volt az, aki közben frissen vasalt fehér ingessé és kék nyakkendőssé vedlett. Ugyanis a sötétkék zakója ekkor már a mutatóujjáról lógott le akkurátusan.

– Tessék! – ismételte, szemlátomást türelmetlenül, amiért képtelen voltam megérteni, pontosan mit is akar a zakójával.

Felnéztem, tekintetünk találkozott.

Még ebben a *büdös francba*, hogy a ruhám végigrepedt a hátamon, és a legszakadtabb, amúgy csak a nehez napokon használt fehérenemű van rajtam, mert tegnap este elsunnyogtam a mosást, és mindennek tetejébe éppen kirúgtak a kényelmes, jól fizető állásomból, pedig még több mint négy évig fizetnem kell a diákhitelt állapotomban is meg tudtam állapítani, hogy a langaléta jóképű. Az a fajta pasi, aki, ha elmegy melletted az utcán, rögtön bevillan, hogy „Wow!”

Magabiztos, önbizalmat sugárzó tartása – egyenes tartás, széles váll, kissé felemelt áll –, szabályos arcéle és sűrű barna haja láttán rögtön megállapítottam, hogy ennek az embernek fogalma sincs, mi az, hogy kínos élethelyzet. Amíg mi, halandók, kifakadni készülő pattanásokkal és fogszabályzóval éljük túl a kamaszkort – hogy mást ne mondjak, nekem egy komplett fejre szerelt szerkezettel kellett aludnom, amely szintén a fogszabályzóért volt felelős –, ez a pasi minden bizonnyal könnyedén átsuhant nehézkes időszakán. Arányos izmai, bársonyos, sima bőre, irigylésre méltó arcformája, valamint a sűrű szempillája bizonyára segítette ebben. Mondjuk ki, mázlistának született.

És akkor még nem említettem a szemét: szigorú és komoly, ugyanakkor nagy és gyönyörű. Első pillantásra barnának tűnt, de azután megállapítottam, hogy az a fajta sötétkék, amely passzol az öltönye tengerkékjéhez. Test-

alkatát tekintve futónak vagy biciklistának gondoltam volna, vagy – villant be később – triatlonistának. Lelki szemeimmel láttam abban a testhezálló futócuccban: izmai a spandexnek feszültek, ő meg mit sem törődik azzal, hogy a világon mindenki láthatja szoborszerű tökéletes testének minden egyes szegletét és kanyarulatát.

– Tessék! – mondta újra. Hangjából aggodalommal keveredő ingerültséget hallottam ki, amit megerősített az alig látható ránc a két szemöldöke között. Uhh, még a szemöldöke is tökéletes: sűrű, szépen ívelő, ápoltnak látszó, bár ebből a pasiból pont nem nézem ki, hogy gyantáztatná.

– Mi? – kérdeztem kissé remegő hangon. – Azt akarja, hogy vegyem fel a zakóját?

– Igen – felelte, és kissé elmosolyodott.

Ezután pislogott egyet, és egy pillanattal tovább maradt csukva a szeme, így jól lehetett látni azokat a szempillákat, amilyenekről a nők csak irigykedve ábrándozhatnak.

– Van otthon öt másik zakóm – felelte határozottan, és úgy, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. – Szerintem ez oldaná meg leginkább a problémáját.

Öt másik? Ha nem állnék félmeztelenül itt a metróban életem legborzalmasabb rémálmának kellős közepén, talán nyomtam volna egy olyan poént, hogy szívesen eladom az öltönyeit, és abból kifizetem a lakbért. Ehelyett inkább lebiggyesztettem az ajkam, amit csak pár órával korábban rúzsoltam ki élénkpiros tartós rúzs-szal, így próbáltam lenyomni a gombócot a torkomon, de hiába. A délelőtti események teljes nyomorúsága hangos zokogás formájában tört elő belőlem.

– Igazán nagyon kedves magától. Köszönöm – szí-
pogtam, és most már az orrom is eldugult. Édes jó iste-
nem, miért van az, hogy a sírás mindig együtt jár a ta-
konnyal? Amikor sírtam, mindig úgy néztem ki, mint egy
újszülött lajhár, és az elcsöppenő orrom nem sokat ja-
vított a látványon. – Nem fogadhatom el. A zakóját. Ho-
gyan is tudnám... visszaadni? – Zihálva vettem a levegőt,
és a szavakat csak tömondatokban tudtam kipréselni ma-
gamból.

Mielőtt a langaléta válaszolni tudott volna, a sze-
relvény rándult egyet. Megtántorodtam, és ösztönösen
előrenyújtottam a bal karom, hogy megőrizzem az
egyensúlyom. Egy korlátot szerettem volna megragadni,
de nem volt előttem semmiféle korlát, így arccal nekies-
tem a langaléta mellkasának, ami melegnek és feszesnek
bizonyult. A kezem, amellyel a kapaszkodó után nyúl-
tam, végigcsúszott a langaléta oldalán, majd önkéntele-
nül belekapaszkodott a hátába. Ujjaimmal úgy markol-
tam az ingét, mint valami kormánykereket. A rántástól
a ruhám szárnyként lebbent utánam. A langaléta lépett
egyet előre, hogy megőrizze az egyensúlyát, a keze a fe-
nekemen landolt, ott, ahol elszakadt a ruhám. Éreztem
a bőrömön az ujjait.

– Jaj bocsánat, ne haragudjon! – hallottam valahon-
nan a hangját. Forró tenyere puhán érintette a bőröm, bár
egészen rövid ideig tartott. Egyszerre volt felvillanyozó és
megnyugtató. Így álltunk ott egy ideig. Úgy tűnt, perce-
kig tartott: két idegen egy kínos és ügyetlen ölelésben, ki-
pirult arcom a mellkasához ér, és annyira közel van, hogy
ha nekiállnék hallgatózni, valószínűleg hallanám a szív-
dobogását.

– Semmi gond – motyogtam bele ingének megnyugtató hűvösségébe.

Levette rólam a kezét, amit a szerelvény plafonjához szorított.

– Elnézést – lépett hátra, és úgy tartotta ki maga előtt a másik kezét, mintha megégette volna. – Véletlen volt. Ezer bocsánat.

Ezután lenézett. Először rám, azután az ingére, amelyen két nedves foltot hagyott a könnyes szemem. És alatta – szentséges úristen! – az orrom is ott hagyta a lenyomatát. Már nem az volt a nap legborzalmasabb eseménye, hogy kirúgtak a munkahelyemről.

Hátratántorodtam, és a terhes nő, akit ismét sikerült véletlenül meglöknöm, együttérzőn nézett rám.

– Akkor én megtartom – mondta, miközben újabb bocsánatkéréseket motyogtam. – Hacsak... – A hajcsatra mutatott a kezében.

A hangosbemondó recsegve adta tudtunkra, hogy rövid ideig várakoznunk kell, mert az előttünk lévő szerelvény még nem hagyta el az állomást.

– Rendben, persze – bólintottam a langaléta idegennek. – Nagyon köszönöm.

A gallérjánál fogva nyújtotta felém a zakót, éppen úgy, ahogy a szerelmes férfiak szokták azokban a fekete-fehér filmekben, amelyeket a nagymamámmal néztem, amikor gyerek voltam. Lendületesen a vállamra helyezte a zakót, majd igazított egyet rajta, így a ruhadarab védőpajzsként borult a testemre, miközben a langaléta arca újabb veszélyes közelségbe került a fejem búbjához. Megkönnyebbülve sóhajtottam: végre nem látja a seggem az egész város. Ekkor fuvallatnyi illatot éreztem, ami a zakó

gallérijából áradt. Ennek a férfinak a nyaka összetéveszthetetlen illatot árasztott, és beindult a fantáziám: fapolicokon sorakozó régi könyvekkel eltöltött délutánok, miközben az ablakon bever a jeges eső, fűszeres fenyőillat, forró kandalló, amelyben sárga lángok lobognak, és erősen izzanak a széndarabok. Mámorító volt és dekadens, szilárd és sötét.

Valaki a kezembe nyomott egy papír zsebkendőt, én meg addig fújtam bele az orrom, amíg teljesen át nem nedvesítettem.

– Kirúgtak. Éppen ma – hüppögtem. – Most meg ez – próbáltam jelezni a fejemmel, nem mintha képes lettem volna a hátam mögé mutatni a homlokommal. – Rémes egy délelőtt, mit mondjak...

Az idegen udvariasan elmosolyodott, bólintott, de nem felelt semmit.

Bedugtam a használt zsebkendőt a zakó zsebébe, és észrevettem, hogy halvány fintor fut át a langaléta arcán.

– Kitisztítatom, és visszajuttatom, amint tudom.

Megrázta a fejét.

– Esküszöm, hogy megvagyok nélküle. Amúgy is, szerintem magának inkább szüksége van rá.

Bólintottam. Végül is igaza lehet. Semmi kedvem nem volt végigmetrózni Brooklynig, majd a metrótól húsz percet gyalogolni hazáig, miközben a hátamon végig, egészen a seggemig ki van repedve a ruhám.

– Igazán hálás vagyok – mondtam, és abban a pillanatban éreztem, hogy a zokogás újra utat tör magának, ha eljön a megfelelő pillanat. A fogam csikorgattam, mélyeket lélegeztem, így próbáltan lenyugtatni magam, és visszaszorítani a könnyeimet. – Ez rosszabb, mint amikor

annyira röhögtem a Cherry Tavern előtt, hogy bepisiltem, és vennem kellett egy pulcsit a Saint Markson, amit a de-rekamra kötöttem, hogy a balesetet álcázva haza tudjak menni.

– Ne haragudjon, hogy mondtam? – A pasi arcára őszinte döbbenet ült ki. – Bepisilt?

Az, hogy megpróbáltam valami hülye viccel másra terelni a figyelmet, régi rossz szokásom volt, olyan, mint másnak a tikkelés vagy a körömrágás, esetleg a hajtekergetés.

– Hát nem nagy ügy. Különben meg végtelenül hálás vagyok. Szó szerint megmentette a seggem.

De a langaléta nem nevetett, éppen hogy csak elmosolyodott. Inkább összeráncolta a szemöldökét, arca kissé kipirult és fénylett. Ajka egyenes vonallá feszült. És ahogy elfordította a tekintetét, észrevettem, hogy a nyelve végigszaladt az alsó ajkán.

Istenem, bárcsak itt lenne Cleo, Lola, és szemtanúi lennének ennek az egésznek. Kirúgtak. Megaláztak egy tömött szerelvény előtt. Farpofám kiteve az egész világnak. És mindennek a tetejébe itt egy jóképű pasi, aki a megmentésemre siet. Egy jóképű pasi, akit totálisan hidegen hagyott az a különleges képességem, hogy a kezem nélkül képes vagyok szétszakítani egy komplett ruhadarabot.

Egy nap bizonyára hatalmas sztori lesz, amit röhögő-görcsöktől fuldokolva mesélek majd el újra és újra két korsó sör között, és ami belekerülhet az esküvői köszöntőbe, amikor a barátnőimmal a közösen megélt legvicesebb pillanatokat elemezzük. A szó szoros értelmében

egyszerre vesztettem el a munkám és a ruhámat, a méltóságomról nem is beszélve.

A barátnőimre gondoltam, és ez megnyugtatót, kisvártatva a légzésem is szabályossá vált. Belégzés, kilégzés. A vonat ismét nekilódult, és hamarosan berobogott a Canal Street állomásra, egyenesen Manhattan szívébe. Továbbra is Cleóra és Lolára koncentráltam, elképzeltem, milyen nevet adunk ennek a fickónak, itt a metróban, ha majd elmesélem nekik a sztorit. Dögös Öltöny. Igen, a fickó határozottan Dögös Öltöny. Talán nem a legszellemesebb név, és valójában nem is annyira eredeti. De jól mutatta a lényegét, és könnyű volt megjegyezni. Végül is jóképű volt, dögös, és öltönyt viselt. Ennyi.

Hátrapillantottam a pár pillanattal azelőtt még langalétának vagy idegennek nevezett fickóra. Éppen lehajolt, hogy felvegye a bőr aktatáskáját, amit idáig a lába között őrzött a földön. Sima felületű, barna bőr aktatáska volt, kissé régimódi. Egy olyan táska, amit szeretnek. Nem ismerek senkit hatvan alatt, akinek ilyen elképesztő bőr aktatáskája van, de persze nem is randizgatok olyan pasikkal, akik öltönyben járnak munkába.

Amikor a szerelvény befutott az állomásra, és az ajtók kinyíltak, Dögös Öltöny udvariasan biccentett felém.

– Hát akkor sok szerencsét! – mondta. – Minden értelembe. – Annyira letaglóztak a történetek, hogy beletelt egy-két másodpercbe, mire rájöttem, kiszállt.

– Hé! – kiáltottam utána, amint kilépett a peronra. Felém fordította a fejét, a tekintetünk újra találkozott. – Köszönöm! Komolyan, nagyon köszönöm! – Megrázta a fejét, és mintegy búcsúképpen intett a kezével. Röpke

viszlát egy idegentől, aki egy szempillantás alatt a segítségemre sietett, és megmentett a seggemmel együtt.

– Bocsánat, hogy összekönyveztem az ingét! – kiáltottam újra, de már nem fordult vissza. Ezután Dögös Öltöny eltűnt, elnyelte őt a vonatból kiáradó ember-tömeg.

Otthon, apró brooklyni lakásom biztonságában, leraktam a dobozt a rétegelt konyhapultra, ledobtam a táskákat a padlóra, majd leráztam a vállamról Dögös Öltöny zakóját. Magam előtt tartottam egy ideig, hogy alaposan megvizsgálhassam. Semmit sem találtam a zsebeiben, kivéve az én összegyűródött papír zsebkendőmet – a zsebeimet akkor is átkutattam, amikor a metrótól gyalogoltam hazafelé –, de a zakó vadiújnak nézett ki, vagy olyan ruhadarabnak, amelyre gondosan odafigyeltek. Újjaimmal végigsimítottam a gallérja alatti címkén. Gucci. Húha! Papírforma szerint ez volt a legmárkásabb cucc, ami pillanatnyilag a birtokomban volt.

A zakót felakasztottam egy fogaásra, és beraktam a gardróbba. Ezután kibújtam szétrepedt ruhámból, és úgy, ahogy voltam, lehuppantam az ágyra. Rettenetesen kimerültem. Életem legrosszabb napja, üzentem a barátnőimnek, *lécci, küldjetek bagelt!*

Lola azonnal válaszolt: *Meetingen. Írok, amint lehet.* Ez persze azt jelentette, hogy akár órákig sem hallok majd felőle. Ha valakinek az a munkája, hogy a celebekről szóló legfrissebb híreket osztja meg az interneten – például egy válásról vagy egy botránnyról –, akkor az rendszerint előrébb való, mint válaszolni a barátnődnek. De Lola hűséges jó barát, még ha nem is mindig válaszolt

rögtön az üzenetekre. De mindig jött, amikor tényleg szükség volt rá.

Egy perccel később csengett a telefonom. Megnyomtam a zöld gombot, és Cleo arca jelent meg a kijelzőn, igaz, csak félig látszott, mert eltakarta egy hatalmas kávéspohár, amit épp a szájához emelt.

– Jól vagy? – kérdezte, mielőtt belekortyolt volna a kávéjába.

– Sosem fogod elhinni, mi történt velem ma délelőtt – vágtam bele a közepébe. – Kirúgtak a Spayce-től.

– A francba, Fran! Ez rémes! – Cleo szeme kikerekedett a vintage teknőckeretes szemüveg mögött, amit csupán néhány hete választottunk együtt a Fabulous Fanny's szemüvegboltban East Village-ben. – Nem úgy volt, hogy előléptetnek?

– De, én is azt hittem. És hallod, nem is ez volt a legrosszabb. Mentem haza metróval, erre mi történik? Végigreped a hátamon a ruhám. Fél Manhattan látta a seggem.

– Mi van?! – Cleo elhűlve ráncolta össze az orrát. – Várj egy kicsit! Ne tedd le, mindjárt az irodámban leszek! – Néztem a telefonom kijelzőjén a képek változását: kávéspohár oldala, csukódó ajtó. – Na, itt vagyok – villant vissza Cleo arca. – Így nem hallja mindenki, mi történt a seggeddel.

Cleo a fülé mögé gyúrt egy sűrű fekete hajtincset, amelytől a bobfrizurája még menőbbnek nézett ki. Cleo ügyvéd volt a Jogi Segítség egyesületnél, ezenkívül tanársegéd a Fordham Egyetemen. Lolával folyton azzal cukoltuk, hogy biztos az összes diákja szerelmes belé, de Cleo szemrehányó tekintetével mindig elutasította a felvetésünket. Lolát azonban ez sem állította meg, így pár

hónappal ezelőtt, amikor késő este a Winnie'sben karakéztünk, elénekelt Cleónak az „Odavagyok a tanárnőért” című Van Halen-slágert.

– Ne legyél mérges – nyomta fel Cleo az orrnyergére a szemüvegét –, de kábé öt percem van, mielőtt odaérnék a szemináriumra. Szóval, most a rövid verziót kérem, aztán amint tudom, meghallgatom részletesen is.

Röviden összefoglaltam nyomorúságos történetem. Elmeséltem utazásomat a metrón a hülye munkahelyi szuvenírekkel teli dobozzal, a terhes nőt, akinek senki sem adta át a helyét, izzadt hónaljamat, és persze őt.

– Azta! – mondta Cleo. – De tudod, mi a véleményem a hülye lovagiasságról.

Naná, hogy tudtam, mi a véleménye.

– Biztos vagyok benne, hogy remekül ellettél volna a segítsége nélkül is.

Egyetértően bólintottam.

– Mindazonáltal – tette hozzá –, van a sztoriban valami nagyon is szexi. Mármint ki az, aki egyáltalán felnéz a telefonjából a metrón? Pláne valaki, aki a segítségére siet...

– Na és a zakó? – tettem hozzá. – Gucci!

Cleo füttyentett.

– Te jó szagú úristen! – Cleo mindig meg tudta válogatni a szavait a kellő hatás érdekében.

– Az bizony! Lehet, hogy ez a zakó egyfolytában balserencsét hozott neki, és így akart megszabadulni tőle – vicceltem, és állig magamra húztam a takarót.

– Hát, bárhogy is van, egy kisebb vagyonért el tudod majd adni a Poshmarkon.

– Nem kizárt, hogy kénytelen leszek, miután felélem a végkielégitésem. Kéthavi fizetést kaptam.

– Majd kitalálunk valamit. – Szinte hallottam, ahogy Cleo agya kattogni kezd. – És tudod, mit, Fran? Lehet, hogy így a legjobb. Mintha azt mondtad volna, rettenetesen unod, hogy már ennyi ideje ugyanott dolgozol...

– Na ja – feleltem. – De akkor is: vajon miért rúgtak ki? Az is lehet, hogy végig szar voltam a munkámban, csak nem tudtam róla.

– Franny, van olyan, hogy kirúgják az embert. Te rendezted be a lakásom, szóval, ha más nem is, én bizonyíthatom, hogy fantasztikus vagy a munkádban.

– Na persze. Csak vigasztalni próbálsz – sóhajtottam. – Nem csináltam mást, mint találtam neked három jó párnát. Akárki képes rá, nem nagy tudomány. – Persze csak vicceltem, de akkor is ott zúgott a fejemben az az ismerős bizonytalan hangocska, amely egyfolytában a kétségeimet erősítette.

– És persze – folytattam – szerettem a fix fizetést. Az állandóságot. Az ingyenuzsonnákat.

– Tudom – felelte Cleo. – És nem azt mondom, hogy mindennek oka van.

– Pedig igenis azt mondom – vágtam félbe. Cleo ügyvédi aggyal gondolkodott, de a szíve legmélyén hitt a körülöttünk levő világ csodáiban, mindabban, ami a szemnek láthatatlan. Az ő ötlete volt a vision board is.

– Figyelj csak! Tény, hogy kirúgtak, de ez akár ajándék is lehet az élettől. Legalább egymilliószor elmondtad már, mennyire unod, hogy nem csinálsz semmi kézzelfoghatóan hasznos dolgot a Spayce-nél. Hogy soha

nem lehetsz azokban a lakásokban, amelyeket berendeztél, nem helyezhetsz semmit oda, ahová megálmodtad.

Cleónak igaza volt. Tényleg panaszkodtam erről. Számtalanszor.

– Érted, mire gondolok? – folytatta. – Most legalább szabadjára engedheted a fantáziád, és azt csinálhatsz, amit akarsz.

– Ugye tudod, hogy most épp a Laverne és Shirley*-ből idézel? – kérdeztem. Már jó ideje lemondtam arról, hogy a saját utamat járjam, kreatív legyek, miközben a bankszámlámat is gyarapíthatom. Megbékéltem azzal, hogy a munka számomra egyfajta eszköz a megélhetéshez. Így tett anyu és Jim, a nevelőapám is, és boldogok voltak. Semmi szégyellnivaló nincs abban, ha az ember azért dolgozik, mert kell, és a szabadidejében azt teszi, amit szeret. Vagy legalábbis ezzel áltattam magam idáig.

Cleo belenevetett a telefonba.

– Meg fogod valósítani az álmaidat – csicseregte, majd gyorsan elköszönt, és letette. Én meg ott maradtam, és eszembe jutott, hogy első sorban az álmaim löktek New York felé. Vajon sikerült megvalósítanom egyet is belőlük?

Rengeteg dolgot csinálhat az ember, miután kirúgták a munkahelyéről: lyukat kaparhat a falba, meditálhat, munkakeresésbe kezdhet, berúghat... Én elaludtam. Nem mintha tudatosan ezt akartam volna, de a velem együtt kirúgott kollégáimmal folytatott Messenger- és

* Laverne & Shirley – amerikai sitcom a hetvenes években (a ford.)

WhatsApp-csevegések közepette hirtelen bevartem a szunyát. Két órával később a telefonom ébresztett. *Csing-ling-csing-ling* – jeleztek az üzenetek.

Ránéztem a kijelzőre. Tizenhárom üzenetem volt Lolától, a legutóbbi: *Fran, jól vagy? Itt vagyok. Engedj be!* Lekaptam a kifakult fürdőköpenyem a fogasról, és kironyoltam a bejárati ajtóhoz.

– Szia! – nyitottam ki zihálva az ajtót. – Bocsi! Úgy elaludtam, hogy egy ágyút is el lehetett volna sütni a fülem mellett, azt sem hallottam volna meg.

Lola állt az ajtóban hidrogénszókén, tussal kihúzott szemmel. Egy hatalmas barna zacskót nyomott a kezembe. Még meleg volt.

– Hoztam bagelt – közölte Lola komoly hangon. Ő volt a mi Lolánk. Mindig ő hozta a bageleket.

– Jaj, te szegény! Hát ennyire rémes volt a napod? – kérdezte, miközben lerúgta a lábáról a fekete bokacsizmáját, és becsukta maga mögött az ajtót. – Tudom. Kirúgtak.

A tűzhelyre raktam a bageles zacskót, mivel a pulton még mindig ott tornyosult a kartondoboz.

– Borzalom! Na de a ruhád, meg az a fickó a metróban... – Odahúzott magához, hogy megölelhessen.

– Cleo már elpletykálta? – kérdeztem, és hagytam, hogy jó szorosan magához öleljen. – Olyan dögös volt, mint egy filmsztár, én meg belefújtam az orrom az ingébe, hogy mást ne mondjak. Tény, hogy jó első benyomást képtelen vagyok kelteni bárkiben is.

– Cleo? – Lola eltartott magától. – Nem beszéltem vele. Azt a hülye környezetvédelmi szemináriumát tartja, ami egy napig is eltarthat.

– Akkor, bocs. Biztos elfelejtettem, hogy már elmeséltem neked azt a rémálom metrósztorit.

– Franny – nézett rám Cleo vizslató tekintettel. – Nem olvastad el az üzeneteimet?

Zizegett az agyam, ahogy próbáltam visszaemlékezni.

– Nem tudom. Miért?

Cleo sóhajtott, és a plafonra emelte a tekintetét. Boszszantotta, hogy nem olvastam el, amit írt.

– Na szóval, az van, hogy ma a munkahelyemen követtem ezt az Insta-sztorit, ami úgy terjed, mint az influenzavírus. – Cleo a LookingGlass nevű popkulturális webszájtnak volt az egyik vezető szerkesztője, ami azt jelentette, hogy állandóan figyelt valamire: ki kit követett be, illetve ki kicsoda a social mediában, ki kinek lájkolta a fotóját, vagy hogy melyik TikTok-sztár élőzik éppen. Ezenkívül folyamatosan kapta a névtelen e-maileket ilyen-olyan pletykákról meg szóbeszédekről.

– Azt hiszem, csak te lehetsz...

– Hogy érted, hogy csak én lehetek? – kérdeztem, és éreztem, hogy a hangom kezd a rémületemet jól jelző magasabb oktávra kapcsolni.

– Úgy értem... Vagyis... Tudom, hogy te vagy. Neked van az a strasszos virágokkal telehímzett idióta retró táskád. Meg a spayce-es vászonszatyrod. Ezenkívül, bárhol felismerem azt a szép kis pofikád. És a seggedet is. – Elmosolyodott, hogy oldja a feszültséget. Hiába.

– Miféle fotók? – rikoltottam tele torokból. Már nem voltam többé emberi lény, inkább egy emberi testbe bújtatott hangosan rikácsoló madár.

– Pedig te vagy rajtuk, meg az az örületesen dögös fickó kék nyakkendőben, aki lehajol, hogy megfogja

a segged. És közben szagolgtatja a hajad. Te meg... Te meg azon vagy, hogy megöleljed. Tizenhatos karikás fotó, de attól még nagyon szexi. Valaki kiposztolta a fotókat, sőt GIF-eket is készített belőlük. El kell ismernem, zseniálisak.

Leesett az állam, tátva maradt a szám, lefagyott az arcom. Lola folytatta.

– A vak is látja, hogy flörtöltök egymással. A kezed rajta van a fickó mellkasán, simogatod. Ő meg lehajol hozzád, hogy megöleljen, vagy talán megcsókoljon... Ezt nem tudom pontosan megállapítani. Megcsókolt?

– Micsoda? – sikoltottam, és az ágyhoz rohantam a telefonomért. – Hirtelen megállt a szerelvény, én nekiestem a csávnak, ő meg elvesztette az egyensúlyát. Egyáltalán nem csókolóztunk. Senki nem simogatott senkit. Nem is ölelkeztünk. Miért csinálnék ilyesmit egy vadidegennel, akivel tök véletlenül találkoztam a metrón?

A sivalkodás hörgő morgássá változott. A madárból egy pillanat alatt pumává alakultam.

Lola felhúzta a szemöldökét, és az alsó ajkába harapott.

– Mit tudom én. Csak úgy.

Lolához fordultam, és feltartottam mindkét középső ujjam.

– Jaj, Fran, csak szívatlak. Persze hogy hiszek neked. – Lola leült mellém az ágy szélére. – De hidd el, legalább tíz percig bámultam azokat a fotókat, amelyeken valaki, aki pont úgy néz ki, mint te, egy jó pasi karja között zokog, ő meg a vállára teszi a zakóját.

Már nem remegett a gyomrom. Kipurcant. Aztán hirtelen felálltam. Majd visszaültem. Fogalmam sem volt,

mit csináljak a testemmel, így kimentem a fürdőbe, és hánytam egyet.

– Valami csaj posztolta a sztorijában – tájékoztatott Lola.

– Meg akarom nézni – követeltem.

Lola lebiggyesztette az ajkát, kelleetlenül sóhajtott, majd a telefonomon feloldotta a képernyőzárát, és elkezdett beírni valamit.

– Te meg mégis honnan tudod a jelszavam? – csodálkoztam.

– Egyszer még a főiskolán megmondtad, amikor atomra be voltál rúgva, és azt akartad, hogy rendeljek neked pizzát – felelte olyan hangon, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb indoka. – Amúgy meg tízévente nem ártana cserélni a jelszavad.

Remegő kézzel vettem el Lolától a telefont. És tényleg ott voltam, a saját telefonom képernyőjén, egy Metro-Cukiságok nevű Instagram-oldalon.

Hangosan kimondtam az oldal nevét.

– Most mi van? Ez a neve – közölte Lola tényszerűen.

– Micsoda? – ismét hangosan sivalkodó madárrá váltam.

– Cukiságok a metróban, így is mondhatnám – magyarázta Lola túlságosan is kedvesen.

– Semmi cukiság nem volt benne – csattantam fel. – Én... Egyáltalán nem az történt. Szétszakadt a ruhám, és ez a fickó ragaszkodott ahhoz, hogy tegyem magamra a zakóját, amiről később kiderült, hogy Gucci. A fickót abszolút nem izgatta, hogy elsétálok a Gucci zakójában, és azt se tudom, hogy hívják, de nem is kérte, hogy adjam vissza, szóval most itt maradt a nyakamon.

- Hű, hát így már értem – vigyorgott önelégülten Lola.
- A szarkazmusod nem segít rajtam.

Újból ránéztem a telefonomra, majd ráklikkeltem a sztorira. Valaki, aki közel volt hozzánk a metrón, lekapta az egészet: ahogy ott állok izzadtan, a sírástól foltos arcú, és szemmel láthatóan totál kiborulva. *Te jó ég! Ennek a szegény nőnek becsípte a metróajtó a ruháját*, írta a rólam készült homályos fotó fölé, alá pedig egy sor emojiit bigygyesztett: döbbszent arc, síró-nevető arc.

Tovább pörgettem. *Mindig nézz segítség után*, ez a felirat volt azon a képen, amelyen a terhes nő odanyújt nekem egy hajcsatot. A kép jobb sarkában egy Mr. Rogerst ábrázoló integető GIF. Jézusom, mennyire ciki!

A jóképű szupercsávó megmenti a szitut. Ez volt a felirat azon a képen, ahol a langaléta zakóval a kezében hozzám hajol. A következőn könnyes szemmel mosolygok rá – abszolút nem rémlik, hogy mosolyogtam volna –, és az egész tényleg úgy fest, mintha bensőséges beszélgetést folytatnánk.

– A francba! Egyáltalán nem ez történt! – Kétségbeesetten néztem Lolára, aki ösztönösen rátette a kezét a vállamra, majd átölelt. – Izé... Egyáltalán nem. Úgy értem, szóval, persze úgy néz ki, de szeretném leszögezni, hogy eszem ágában sem volt hozzáérni Dögös Zakóhoz. Azért dőltem rá, mert a vonat hirtelen elindult. Ő meg azért adta oda a zakóját, mert végigrepedt hátul a ruhám, és ezzel őszintén szólva, az életemet mentette meg.

– Dögös Zakó? – nevetett Lola. Sértődötten összefonnam magam előtt a karom.

– Igen. És? Kellott adnom neki valami becenevet – magyaráztam.

– Oké. – Lola oldalra billentette a fejét, mint aki erősen gondolkodik valamin. – Kissé direkt az én ízlésemnek, de kapsz egy négyest, amiért igyekeztél.

Felpattantam, és nagy lépésekkel elmentem az ágyam mellett, ami majdnem akkora volt, mint az egész szoba. New York-i mértékkel mérve a lakásom egy hálószobás garzonnak minősült. Így becézték némileg túlozva azt a típusú stúdiólakást, amelyben volt egy kis beugró, ahová be lehetett tuszkolni egy normál méretű ágyat, vagy ha mázlid volt, egy franciaágyat. Nekem sikerült betennem a franciaágy mellé még egy kicsike éjjeliszekrénykét is. Ebben kiemelkedően jó voltam: kis térben elhelyezni a bútorokat.

– Kinek az Instája ez?

– Egy lányé, aki a New York Egyetemre jár. De egy csomóan megosztották. És mivel a sztorik egy idő után eltűnnek, a csaj berakta a saját hírfolyamába a képet, ahol ketten vagytok. Bár megmondom őszintén, meglep. Mert a hírfolyam szerintem szent és sérthetetlen, az tényleg csak a privát dolgaidról szól. – Lola a fejét csóválta, és próbálta összeszedni azt a hülye digitális médiás agyát.

– Abszolút nem értem, hogyan használja ez a generáció a közösségi médiát – mondta némi rosszállással a hangjában, mintha legalábbis egy öregedő nagymama lenne, nem pedig egy bevállalós nőszemély, aki a One Generation egyik számának szövegét tetováltatta a hátára még egy éve.

– Fel tudjuk venni a kapcsolatot a lánnyal, aki kirakta a képeket? – kérdeztem. Próbáltam előállni egy támadási tervvel, mert azt akartam, hogy a képek azonnali hatályal tűnjenek el az Instáról. – Muszáj leszedetnünk vele.

– Már küldtem neki egy üzit privátba. De ha rákerek-
sel a #metrora vagy #cukisagra, feldobja a fotókat rólad,
hiszen már megosztották őket.

– Hashtagelve vannak? – kaptam a számhoz a kezem.
Rémüldöztem és pánikoltam felváltva.

– Te magad vagy egy hashtag. Figyu, szerintem nem
annyira borzasztó ez az egész. Talán segít új munkát ta-
lálni. – Lola hirtelen ravasz salesessé változott, aki épp a
legtutibb dobására készül.

– Na persze! Pont ilyen új munkatársra vágyik min-
denki – sziszegtem.

– Az influenszerek egy csomó pénzt keresnek, Fran.
– Lola egyszer csak olyan hangon kezdett el beszélni,
mint egy gimnáziumi tanár. – Ha tudnád, mennyit keres-
nek *Az agglegény* versenyzői kizárólag az Instagram-fiók-
juk révén...

Elengedtem a fülem mellett a „Hogyan keressünk
pénz a közösségi médiában” szazegyedik előadását.

– Jól vagy? – kérdezte Lola, engem azonban annyira
lesokkolt ez az egész, hogy képtelen voltam válaszolni.
Újra végigpörgettem a képeket. Ott volt az a fotó, ame-
lyen az arcom a langaléta mellkasához préselődik. És
annak ellenére, hogy a valóságban véletlenül és bénán
estem neki, a képen úgy néz ki, mintha szándékosan vac-
koltam volna magam a szíve fölé, ahol megpihenek, mo-
solyoghatok rá, élvezhetem a társaságát. A kép jobb sar-
kában egy hatalmas GIF virított: rajzfilmes arc pislogott
két szívecskeszemmel, lent pedig a neon pink képalírás:
Legyen a metrón szerelem-csatlakozás!

Pörgettem még egyet, és megint én voltam a ké-
pen, kezem a pasi mellkasán, de ezúttal tágra nyílt boci-

szemmel nézek rá. *Nézem, ahogy két emberke egymásba szeret a metrón, és totál kész vagyok*, írta a csaj. Következő kép: ott állok a fickó mellett, vállamon a zakó, és egy ujjal megrajzolt szívecske ölel minket körül. Vastag pink betűkkel pedig: *MetroCukisagok forever!*

És végül a kép, amelyen azt kiabálom a langaléta után, hogy „Köszönöm!”, miközben ő kiszáll a vonatból. *Tuti, hogy telszámot cseréltek, és boldogan élnek, amíg meg nem halnak*, írta oda, és a kép alját sűrűn teletűzdelte szív-emojikkal. És megint egy rohadt hashtag. Mi a fészkes fene? Hogy számot cseréltünk? Végigkentem a fickón a taknyom-nyálam, mire ő szó szerint kimenekült a szerelvényből, hogy jó messze legyen tőlem. De Lola nem mondott hülyeséget: a képeken tényleg úgy néztünk ki, mint akik teljesen odavannak egymásért.

Tovább pörgettem, és egy csomó screenshotolt üzenetet láttam, amelyeket a NYU lány kapott a követőitől. *Annyian imádják a #MetroCukisagokat!* – írta győzelemittasan. Hashtagre klikkeltem, láttam, hogy további felhasználók osztják meg a sztorit, és még kommentelnek is szívecskes vagy sírófej-emojikkal. Sőt, valaki egy padlizsánt szúrt oda kommentben. Na, hagyjuk! Oké, hogy magas volt, de azért mindennek van határa.

Ezután visszaklikkeltem a NYU lány fiókjára, amit frissített, amíg a hashtagnél kutakodtam. Az utolsó kocka a sztoriban egy fekete háttér volt a következő szöveggel: *Úristen! A NY Post az előbb hívott a #MetroCukisagok miatt!!!!!!* És mindez piros betűkkel. Három perccel ezelőtt lett kirakva.

– Uff, a Post! – motyogta Lola, ahogy a telefonomra kukkantott a vállam mögött. – Imádják az ilyesmit.